

Ruhlar, kendi aralarında konuşurlar mı?

Mahmut Bey: “1- Ruhlar arasında bir irtibat ve konuşma olur mu? 2- Ölü üzerine ağlamak günah mıdır?”

1- Bu konular doğrudan gayba girdiğinden, Peygamber Efendimiz'in (asm) verdiği gaybî haberlerle yetineceğiz:

Hız. Ebu Hüreyre (ra) anlatıyor: “Resulullah (asm) buyurdular ki:

“Bir Müslüman can çekişme anına girdiği zaman rahmet melekleri, beyaz bir ipekle gelirler ve şöyle derler: ‘Sen razı ve senden de Rabbin razı olarak şu bedenden çık. Allah'ın rahmet ve reyhanına ve sana gazabı olmayan Rabbine kavuş.’”

Bunun üzerine ruh, en güzel bir misk kokusu gibi bedenden çıkar. Öyle ki melekler onu birbirlerine verirler, tâ semanın kapısına kadar onu getirirler ve:

“Size arzdan gelen bu koku ne kadar güzel!” derler. Sonra onu mü'minlerin ruhlarına getirirler. Onlar, onun gelmesi sebebiyle sizden birinin kaybettiği şeyinin kendisine geldiği zamanki sevincinden daha çok sevinirler. Ona:

“Falanca ne yaptı? Falanca ne yaptı?” diye dünyadakilerden haber sorarlar. Melekler:

“Bırakın onu, onda hâlâ dünyanın tasası var!” derler. Bu gelen, kendisine dünyadan soran ruhlara:

“Falan ölmüştü, yanınıza gelmedi mi?” der. Onlar:

“O, annesine, Hâviye cehennemine götürüldü!” derler.

Peygamber Efendimiz (asm) devamla der ki:

“Kâfir can çekişme anına girdiği zaman, azap melekleri kıldan kaba bir elbise ile gelirler ve şöyle derler:

“Bu cesetten kendin öfkeli, Allah’ın da öfkelerini kazanmış olarak çık ve Allah’ın azabına koş!”

Bunun üzerine, kötü ruh cesedden, en kötü bir cife kokusu gibi çıkar. Melekler onu arzın kapısına getirirler. Orada:

“Bu koku ne de pis!” derler. Sonunda onu kâfir ruhların yanına getirirler.” 1

2- Ölü üzerine isyan etmek, başkasını rencide edecek ve isyan boyutuna varacak derecede bağırarak, saçını başını yolarak ağlayıp feryat etmek günahdır. Yoksa kalbin hüznün duyması ve gözlerin yaşarması elbette engellenemez. Sünnet olan, bu hüznü ve gözyaşını isyana değil, duâya çevirmektir.

Hz. Enes radiyallahu anh anlatıyor: “Resûlullah (asm) ile birlikte demirci Ebu Seyf radiyallahu anh’ın yanına girdik. O, Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm’ın oğlu İbrahim’in süt babası idi. Aleyhissalâtu vesselâm oğlunu aldı, öptü ve kokladı. Daha sonra yanına tekrar girdik. İbrahim can çekişiyordu. Bu manzara karşısında Resûlullah’ın (asm) gözlerinden yaş boşandı. Abdurrahman İbnu Avf (ra): “Sen de mi (ağlıyorsun) ey Allah’ın Resülü?” dedi. Resûlullah (asm): “Ey İbnu Avf! Bu merhamettir!” buyurdu ve ağlamasına devam etti. Sonra şöyle söyledi: “Gözümüz yaş döker, kalbimiz hüznün çeker, fakat Rabbimizi razı etmeyecek söz sarf etmeyiz. Ey İbrahim! Senin ayrılmandan bizler üzgünüz!” buyurdu. 2

Dipnotlar:

1- Nesâî, Cenâiz 9, (3, 8-9).

2- Buhârî, Cenâiz 44; Müslim, Fezâil 62, (2315); Ebu Dâvud, Cenâiz 28, (3126).